

[Gert Petersen.]

nisteren siger om nærmeste fremtid, fortolket sådan at det må være i løbet af den næste måned eller sådan noget.

Samtidig vil man sende en ambassadør til Grækenland. Herom vil jeg sige det stik modsatte. Jeg kan godt forstå princippet om ligelig repræsentation, men jeg kan ikke rigtig acceptere det. Jeg tror ikke, det vil være klogt at sende en ambassadør til Grækenland netop i disse måneder på grund af den uro, der er i Grækenland for øjeblikket — en uro, som ikke har været til stede igennem de senere år, men som nu igennem de senere måneder er opstået dernede. Jeg er meget bange for, at selv om det er ud fra et i og for sig uangribeligt princip, regeringen nu siger, at vi skal have almindelig repræsentation i alle territorier, der har en regering, et afgrænset område osv., osv., så vil oberstkliken, hvis man sender en ambassadør til Grækenland, hvor vi hidtil har haft en chargé d'affaires, netop i denne situation afgjort misbruge det til over for den græske befolkning, som i øjeblikket er i noget, der begynder at ligne en oprørsbevægelse. at sige: dér kan I se, selv Danmark, som tidligere har kritiseret os så voldsomt, er nu holdt op med det, nu er de slået ind på en anden linje. Derfor tror jeg ikke, at tidspunktet netop nu er passende. Det er i og for sig min hovedkommentar til den sag.

Jeg vil gerne til sidst sige noget mere generelt om de tanker, som dr. Kissinger har været fremme med.

Det forslag, han er kommet med, og som selvfølgelig er et forslag fra præsident Nixon, er naturligvis holdt i visse uklare vendinger. Når en repræsentant for en stormagt, tilmed en højtstående repræsentant for en stormagt, udtaler sig i uklare vendinger, er det ikke nogen tilfældighed, så er det med vilje, og der er altså noget her, som man vil undersøge reaktionerne på. Derfor er det vigtigt at gennemanalysere hele sagen temmelig nøje.

Jeg mener, at forslaget, så vidt dets omrids lader sig tyde, er udtryk for en krise

inden for USA og den såkaldt vestlige verden. Det, som er sket, er, at den tid er forbi, da USA havde næsten uindskrænket økonomisk herredømme og førerskab i denne del af verden. Der er vokset nye, stærke magtfaktorer frem i form af Japan og af den sammenslutning, som tilstræbes med eller uden held her i Vesteuropa med lande som Tyskland, England og Frankrig til ligesom at udgøre hovedkraften.

Jeg mener ikke — men deri er jeg jo uenig med adskillige andre, der har haft ordet her — at disse nye økonomiske stormagter er et hak bedre end Amerikas Forenede Stater, når det gælder om at underlægge sig de største mulige markeder, sikre sig herredømme over råstofkilderne og sikre sig politisk og militær kontrol med disse forhold. Jeg mener, at en gammel definition på imperialismen også gælder for England, for Tyskland, for Frankrig; det er ikke noget, som USA har patent på.

Det, som er sket, er, at disse nye magtfaktorer er vokset frem og truer De Forenede Staters magtstilling. Det er kommet til udtryk i valutakriserne, og det er kommet til udtryk i den begyndende handelskrig mellem de økonomiske giganter. Det fremgår også helt tydeligt af Kissingers tale, at det er sådanne forhold, der foruroliger ham, og det fremgår af en pudsig kommentar i dagbladet Børsen i dag, en lederartikel, hvor man sammenligner de amerikanere, som nu kommer og skal til at føre handelsforhandlinger, med „truende knippelsvingere“, hvorved man altså vil sige, at trods alle de store og fine ord om liberaliseret handel osv. vil disse amerikanske handelsforhandlere, når vi kommer til GATT-runden osv., føre sig meget stærkt frem og lægge et meget stærkt pres på konkurrenterne.

Jeg ser derfor Nixons udspil — og jeg siger udtrykkelig „Nixons udspil“, for det er klart, at han står bag det — som et forsøg på at lappe denne økonomisk splittede verden sammen igen og genvinde det amerikanske førerskab. Jeg synes også, det er meget betegnende, at han inddrager Japan i møn-